

vare byggede. Fem, seks Aar efter, at de vare byggede, viste det sig, at alle Sejlighederne trængte endog til meget omfattende Reparationer. Men alt dette og mere vil jo ikke blive skjult, men vil, saa snart Underfølgelsen er færdig, blive forelagt Rigsdagen, og jeg hævdar, at der er ingen Langsomhed udvist i saa Henseende, som berettiger til at sige, at der skulde særegne skarpe Midler til for at saa noget frem.

Det næste, jeg vil sige, er med Hensyn til det kongelige Teater. Der maa jeg atter gøre en Forvaring. Jeg sætter overordentlig Pris paa at komme til Enighed med Udvalget og særlig med den ærede Ordfører, men jeg tør ikke lade staa hen at vinde denne Enighed paa Basis af Misforstaaelse af, hvad jeg skulde have indrømmet. Jeg skulde have indrømmet eller udtalt, at Underfuddet, som det nu er, er usvarlig stort. Det har jeg ikke sagt, noget saadant har jeg ikke indrømmet. Jeg har henvist til Opgørelsen, der vil vise, at et endog betydeligt større Understud end det, som Mindretallet har paaregnet, er uundgaeligt. Jeg skulde ogsaa have erkendt, at Teatrets Styrelse i sig selv var slet, at Repertoirevalget var mindre godt. Det maa kun være ved Anvendelsen af Sætningen: „Den, der tier, samtykker“. Jeg lod dog vist i, hvad jeg sagde om, at jeg ikke kunde eller vilde udtale mig om dette Spørgsmaal, og idet jeg forklarede af hvilke Grunde, thdelig mærke, at jeg ikke havde den Mening. Saa skal jeg endelig med Hensyn til Spørgsmaalet om de 10,000 Kr. bemærke, at jeg kun har nægtet og ikke kunnet give Finansudvalget — og har kun tænkt paa at nægte dem — saadanne Oplysninger, som maatte medføre, at Ministeriets derhen hørende Brev med Bilag vilde blive trykt af i Finansudvalgets Betænkning til Offentliggørelse. Andet har jeg heller ikke nægtet. Ganste vist har jeg heller ikke udtrykkelig omtalt, at der kunde gives konfidentielle Meddelelser til Finansudvalget. Sagen er, at denne Udvej blev mig først bragt paa det rene efter det Samraad, jeg havde med Finansudvalget. Det var Hensigten at bringe det til Finansudvalgets Kendskab, om det ønskede denne Oplysning. Jeg kan i øvrigt vedblivende ikke stonne rettere, end at Rigsdagen gennem Statsrevisionen har Afgang til akkurat de samme Oplysninger, som Ministeriet har, og at Statsrevisionen da, naar den havde faaet det oplyst og fundet alt i Orden, kunde forventes at udvise den samme Diskretion som Ministeriet, nemlig ikke at offentliggøre alle de Bilag o. s. v., som forelægges den, lige

saa lidt som Ministeriet tænker paa at offentliggøre dem.

Da ingen flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om dette Affnit.

Formanden (Høgshro): Da Kloffen er saa mange, og det vil tage nogen Tid med Afstemningen, anser jeg det for rigtigst at udsætte denne til næste Møde. Jeg vil dog ikke lade Afstemningen foregaa i Begyndelsen af Mødet, men umiddelbart foran Afstemningen over det følgende Affnit.

Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1, og Dagsordenen er da:

Fortsettelse af anden Behandling af:

Forflag til Finanslovf for Finansaaret fra 1ste April 1892 til 31te Marts 1893.

Mødet hævet Kl. 5. 20'.

En og halvtredstindstyvende Møde.

Tirsdagen den 19de Januar 1892, Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af anden Behandling af Forflag til Finanslovf for Finansaaret fra 1ste April 1892 til 31te Marts 1893.

Formanden (Høgshro): Det Affnit, hvormed vi begynde i Dag, er det 7de Affnit eller det andet og sidste Affnit af Kirke- og Undervisningsministeriets Budget, idet Afstemningen over det 6te Affnit bliver udsat, indtil Afstemningen skal foregaa over 7de Affnit.

Det Affnit, der saaledes fattes under Forhandling, var, hvad der vedrører Institutter med særlige Fonds under Kirke- og Undervisningsministeriet, nemlig Lovforla-